

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GEEST VAN TOETEKOME

Blijspel in drie bedrijven

door

Hilda Vleugels

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2043

PERSONEN

5 à 6 dames & 5 à 6 heren

Patrick : 45, vader
Rosa : 43, moeder
Marina : 18, dochter
Albert : 17, zoon
Natalie : 12, dochtertje
Louis : 35, melkboer
Sabine : 40, buurvrouw
Dorus : 30, dorpsgek
Mister Johnson : 40, Amerikaan
Herman : 18, buurjongen
Sybille : 21, sekretaresse
Sofie : 18, vriendin

Opmerking : De rollen van Sofie/Sybille en Louis/Mr. Johnson kunnen eventueel gedubbeld worden.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in een moderne keuken met eetgelegenheid. Op de achtergrond een ingebouwde keuken met: kastjes, aanrecht met 2 spoelbakken, wasmachine, ijskast, oven.

Boven spoelbakken: een venster.

In linker zijpaneel een deur die toegang verschaft tot de living. Vooraan links, naast de deur, staat een kapstok en helemaal vooraan links hangt een grote spiegel aan de muur.

In rechter zijpaneel een deur die toegang verschaft tot de straat. Vooraan lage inbouwkastjes met bovenop telefoon en radio-cassette. Links op toneel, redelijk ver vooraan, staat een lange keukentafel met vijf stoelen. Boven de tafel: een luster met peer-lampen.

Rechts achteraan (maar niet voor de deur) staat een strijkplank, met daarnaast een wasmand met strijkgoed. Het verhaal speelt zich af op een woensdag tijdens het begin van de lente.

TAAL

Alle acteurs spreken dialect. Behalve:

Mister Johnson : met Amerikaans accent

Sybille : algemeen Nederlands

Dorus : zeer lijsig en traag.

KLEDING

Patrick : wit hemd, das

Rosa : 1. smalle rok, blouse, schort, muiltjes

2. jeans, sweater, basketpantoffels

3. rok met split, blouse met glitter

Marina : 1. jeans, sweater, basketpantoffels

2. zwart lederen lange broek, zwarte lederen
"gilet" ketens, wit hemd besmeurd met
bloed, zwarte lederen laarzen. (cfr.
Alice Cooper)

Albert : 1. pijama

2. jeans, sweater, basketpantoffels, anorak

Natalie : jeans, sweater

Louis : stofjas (melkboer), geldtas

Sabine : rok, blouse, schort

Dorus : jeans, rode trui, groene das, slipjas,
bolhoed (kortom: een mengeling van
sjieke kleding en alledaagse kleding)

Mr. Johnson: jeans, geruit hemd, brede lederen riem,
cowboy-laarzen, cowboy-hoed (met kus-
sentje onder hoed!)

Herman : jeans, sweater

Sybille : als vamp: heel modern, hoge hakken

Sofie : jeans, sweater

PROLOOG

(Speelt zich af voor het doek. Dorus huppelt op met lege boodschappentas aan de arm en kaasdoosje van "La-vache-qui-rit" in de hand.)

DORUS : *(Scandeert:)* Ik heb honger. Grote honger. Ik wil eten. Lekker eten. Ik heb honger. Grote honger. Ik wil eten. Lekker eten.

(Albert en Natalie, beiden met boekentas, hand in hand op.)

ALBERT : Ha! Den Dorus! Dag jongen! Zijt ge gaan winkelen?

DORUS : Nog niet!

ALBERT : Ge hebt toch al een doosje met kaas in de hand. *(Kijkt naar doosje.)* Mm! En een goed merk! La-vache-qui-rit.

DORUS : Dat is mijn Toetekome.

ALBERT : Toetekome? Ah! Ik snap het, een heel doosje kaas om een week toe te komen.

(Dorus schudt "nee")

NATALIE : Heb je ook snoepjes gekocht Dorus?

DORUS : Ik heb nog NIETS gekocht... Ik moet nog kopen.

NATALIE : Mag ik nog een beetje met Dorus blijven spelen, Albert? *(Dorus knikt enthousiast "ja")*

ALBERT : Nee Natalie. 't Is tijd om naar huis te gaan. En daarbij... ge weet wat ons moeder gezegd heeft.

NATALIE : Zeg!... Als ik alles moest doen wat ons moeder zegt, dan was ik nu al heiligverklaard!

ALBERT : Maar Dorus is toch geen speelkameraad voor een meisje van uw leeftijd. Dorus is... *(tot Dorus)* Stop je oren eens even dicht Dorus.

(Dorus steekt kaasdoosje in zak, legt de boodschappentas neer en draait dan de vingers diep in de oren.)

ALBERT : Dorus is een zot. 't Is wel een goezak van een zot, maar zot is zot. En ik begrijp best dat ons ma niet graag heeft dat ge met Dorus omgaat. Welk fatsoenlijk meisje van twaalf jaar speelt nu met een dorpsgek?

NATALIE : Maar Dorus is lief... en vriendelijk... en ik speel graag met hem. Hij is mijn vriend. En met MIJN vrienden hoeft gij u niet te bemoeien. Ik zeg toch ook niet dat uw lief een geit is!...

ALBERT : Mijn lief is geen geit!

NATALIE : O nee?... Dan moet ge eens goed luisteren als Sofie uw naam uitspreekt. *(Bootst geitegeluid na)* Albèèèrt... Albèèèrt...

ALBERT : Wie heeft u verteld dat Sofie mijn lief is?

NATALIE : Hela! Ik ben wel maar twaalf jaar, maar ik heb mijn ogen niet in mijn zak!...

ALBERT : Ge gaat het toch niet tegen ons ma vertellen over... Sofie...

NATALIE : Ik zal zwijgen als een graf, als ik nu nog even met Dorus mag blijven spelen.

ALBERT : Vooruit dan. Maar niet te lang wegblijven, want anders wordt ons ma ongerust... En mondje dicht over Sofie, of ge gaat wat beleven! *(af)*

(Dorus staat nog steeds met de vingers in de oren te grijnzen.)

NATALIE : Kom Dorus, we kunnen nog een beetje spelen. *(Dorus blijft staan grijnzen.)* Ge moogt uw vingers uit uw oren doen. *(Dorus blijft stom staan grijnzen. Natalie doet teken dat hij zijn vingers uit zijn oren mag doen. Dorus moet hard "trekken" om zijn vingers er uit*

te krijgen.) Ik mag nog een beetje blijven spelen.
Wat gaan we doen?

DORUS : Ik ga boodschappen doen.

NATALIE : Oké! Dan ga ik mee. Waar moet ge naartoe? Naar de beenhouwer, naar de bakker? Of naar de superette?

DORUS : Nergens. Ik koop mijn merchandise hier... met Toetekome.

NATALIE : Hier? Met Toetekome? Gaat er nog iemand mee?

DORUS : *(Laat kaasdoosje zien.)* Dit is Toetekome... de géést van Toetekome.

NATALIE : De geest van Toetekome? Ge gaat me toch niet vertellen dat daar een geest inzit. In zo'n klein doosje?

DORUS : Jawel... En daar kan ik ALLES mee kopen. Toetekome doet wat ik vraag. Als hij maar kan lachen.

NATALIE : Lachen? Ik begrijp er geen snars van Dorus. Dat spelletje zult ge me toch een beetje beter moeten uitleggen vooraleer ik kan meespelen.

DORUS : 't Is "pertang" heel simpel, Natalieke. Ik doe het doosje open en vraag iets aan Toetekome. Toetekome lacht. En... hopla!... Wat ik gevraagd heb, heb ik gekregen.

NATALIE : Me niets wijsmaken, hoor Dorus! Dat kan niet! Geesten bestaan niet, en zeker geen geesten die alles geven wat ge vraagt.

DORUS : *(pruilerig)* Mijn Toetekome doet alles wat ik vraag. Alles!

NATALIE : Wel, als die geest van u dan toch vrijgeviger is dan ons ma, vraag om te beginnen voor mij dan maar eens een computer.

DORUS : *(pruilerig)* Nee. Ik heb honger. Ik wil eten.

NATALIE : Oké. Vraag maar wat ge wilt. Ik geloof er toch geen barst van.

DORUS : *(Neemt kaasdoosje. Plechtig)* Ik wil een grote hot-dog met ketchup en mayonaise. *(Opent het kaasdoosje.)*

NATALIE : *(Snel)* Voor mij ook ene!

(Er volgen drie bliksemflitsen met knetterende donderslagen. Dan weerklinkt een bulderend gelach. Vanuit de souffleurbak zijn twee hot-dogs voor de voeten van Natalie en Dorus geschoven. Dorus en Natalie nemen de hot-dogs.)

NATALIE : Waw! Fantastisch! En nu voor mij een computer, Dorus! Een I.B.M. Compatible! Met twee joy-sticks.

DORUS : Gaat niet meer.

NATALIE : Wablieft! Zijn de batterijen nu al op?

DORUS : Als Toetekome gelachen heeft, is hij uitgelachen. En zonder lachen kan hij niets geven.

NATALIE : En wanneer begint hij dan opnieuw te lachen?

DORUS : Als ik een lach gevangen heb.

NATALIE : Een lach vangen? Hoe doet ge dat?

DORUS : Ik luister. *(Houdt kaasdoosje open.)* En als ik heel hard hoor lachen, dan... *(Klapt kaasdoosje dicht.)* ...VANG ik dat lachen. En dan kan Toetekome weer lachen.

NATALIE : Dus, ik kan geen computer krijgen, vooraleer ge daar een lach in gevangen hebt?

DORUS : Dat klopt.

NATALIE : Zeg Dorus. Nu ge toch eten genoeg hebt, zou ik Toetekome eens een dagje mogen lenen, misschien? Ik ben toch uw beste vriendinnetje. Aan mij kunt ge uw geest van Toetekome toch wel een dagje uitlenen, he?

DORUS : *(verlegen)* Ja.

NATALIE : Mag ik Toetekome meenemen?

DORUS : Ja. *(Geeft kaasdoosje aan Natalie.)*

NATALIE : Dus, ik moet eerst een lach vangen. Dan doe ik een wens terwijl ik het doosje opendoe. Toetekome lacht en ik krijg wat ik vraag. Zo werkt het toch, nietwaar? *(Dorus knikt "ja") (enthousiast)* Jipie! Morgen heb ik al een computer!... Dank u wel, Dorus. Dank u wel. Gij zijt mijn aller, allerbeste vriend!

(Natalie omhelst en kust Dorus. Natalie af terwijl ze hot-dog eet. Dorus kijkt haar met kalverogen na. Dan huppelend en blijgezind af, terwijl hij hot-dog eet.)

E E R S T E B E D R I J F

(Moeder, zoon en twee dochters zitten aan ontbijttafel. De keuken ziet er rommelig uit. Uit de wasmachine puilt was en er staat een mand met vuile was voor. Op het aanrecht staat veel afwas. In de afwasbak is water om af te wassen. Er staat een aktentas onderaan de kapstok. Op de grond liggen 3 boekentassen: één aan de kapstok, één naast de strijkplank, één voor het keukenkastje rechts. Tegen keukenkastje rechts liggen een paar sokken met gaten. Naast de strijkplank staat een wasmand met strijkgoed. Op strijkplank: een strijkijzer. Onder strijkplank: een paar schoenen (van Marina)).

Albert in pijama. Vader staat met jas aan en hoed op aan de kapstok.

Zodra het doek opengaat staan Albert, Natalie en moeder recht. Marina leunt lusteloos met één elleboog op tafel. Moeder begint tafel af te ruimen. Natalie gaat naar de boekentas aan de kapstok en neemt kaasdoosje er uit. Albert gaat naar de boekentas aan het rechtse keukenkastje en zoekt in boekentas.

PATRICK : Ik ga nog even een krant kopen. *(Gaat naar keukenkastje rechts. Neemt portemonnaie uit lade. Doet lade toe. Lade schuift terug open. (Schuif wordt achter coulissen "bediend") Duwt schuif brutaal dicht.)* Stomme schuif!

ROSA : Natalie! Hebt gij uw tanden al gepoetst?

NATALIE : Nee mama.

ROSA : Vooruit! Tandens poetsen! *(Natalie af. Moeder ruimt de tafel af, wast af.)*

ALBERT : *(Zwaait triomfantelijk met boekje. Neuriet op tonen van: "Dodenmars", zingt daarna:)* Wie durft er hier

haar rapport niet laten zien... *(Zwaait rapport voor neus van Marina.)* Tralalalalala... tralalalalala...

MARINA : *(Veert recht, grijpt naar rapport, pakt ernaast. Albert zet het op een lopen tot achter strijkplank, Marina duwt strijkplank opzij, probeert rapport te bemachtigen.)* Geef dat hier, onnozelaar!

ALBERT : *(Treiterend en nog zingend)* Ze heeft een drie van algebra, driehalf van godsdienst en een vier van *(Marina duwt strijkplank omver en kan rapport afpakken.)*

ROSA : Wablieft!... Drie! Drieënhalf! Vier! Albert ga uw kleren aandoen. Marina zet die strijkplank recht en kom hier zitten.

(Albert steekt tong uit naar Marina, dan af. Marina steekt vuist op naar Albert en gaat slechtgezind aan tafel zitten. Moeder gaat aan tafel zitten.)

ROSA : Geef dat rapport eens hier. *(Bladert in rapport.)* Hoe is dat nu mogelijk! Een buis voor algebra! Een buis voor geschiedenis en een buis voor godsdienst. En op Engels maar juist de helft. Dat waren in mijn tijd mijn beste vakken!...

MARINA : In uw tijd moest gij minder leren. Toen stond de Tweede Wereldoorlog nog niet in uw Vaderlandse Geschiedenis.

ROSA : Nee, maar Christus had toen al wel aan 't kruis gehangen. En daar hadt ge dan wel wat meer kunnen over weten.

MARINA : Daar ging het niet over.

ROSA : Ah nee? Waarover dan wel?

MARINA : Over de oecumenische ontwikkeling in de Anglicaanse, Orthodoxe en Reformatorische kringen.

ROSA : *(Na korte pauze waaruit blijkt dat ze er geen snars van begrijpt)* Ah! Daarover!... Dat is wel geen gemakkelijk hoofdstuk!

MARINA : Nee, dat is bijlange geen gemakkelijk hoofdstuk.

ROSA : Maar studeren is nodig voor 't later leven, meisje. Ge zult later nog verschieten wat ge allemaal moet weten en kunnen. Ik zou toch maar beter mijn best doen als ik u was.

MARINA : Oh ja? Denkt gij dat dat nodig is? En als ik trouw? Wat dan? Moet ik misschien Frans spreken tegen de soepkiekens? Of moet ik de a's en de b's van de soeplettertjes eerst in de derde macht zetten en dan bijtellen voor ik ze in de soep drop? Of moet ik een paling eerst de oecumenische gedachte bijbrengen vooraleer ik zijn vel afstroop?

ROSA : Nee, kindje, ge begrijpt het niet. Met die verschillende vakken op school leert ge uw verstand gebruiken... Daarmee scherpt ge uw parate kennis aan, voor later.

MARINA : Parate kennis? Maar ma, in een huishouden hebt ge toch geen verstand nodig, zeker! Daar hoeft ge niets anders in te doen dan een beetje rommelen, wat strijken, wat kuisen, en wat eten gereed maken. Voor de rest schiet er nog een zee van tijd over om plezante dingen te doen.

ROSA : Plezante dingen? O ja? En wat dan wel?

MARINA : Gaan winkelen, een crèmeke of een wafel met slagroom gaan eten, gaan fietsen met de vrouwengilde, wat roddelen met Sabine van hiernaast bij een taske koffie en een koekske, wat boekjes lezen, wat kruiswoordraadseltjes oplossen...

ROSA : Dat is het Aards Paradijs, dat is mijn huishouden niet.

MARINA : In ieder geval, ge hoeft me niet wijs te maken dat ge voor een huishouden moet gestudeerd hebben. Dat kan iedereen.

(Vader op. Leest dagblad. Hangt hoed aan kapstok)

ROSA : *(Gaat naar vader)* Patrick! Hebt ge dat gehoord? Ons Marina beweert dat ge niets moet kunnen om een huishouden te doen.

PATRICK : *(Lezend)* Dat klopt.

ROSA : *(Tikt venijnig tegen dagblad.)* Dat klopt niet.

PATRICK : *(Kijkt op.)* Dat klopt... niet. Ik wilde het juist zeggen, maar ge laat me niet uitspreken, Rosa.

MARINA : Maar allez pa! Ge moet toch toegeven dat ons ma het niet lastig kan hebben.

PATRICK : Dat klopt... *(merkt boze ogen van moeder)* NIET!- ... Ons ma heeft de hele dag haar bezigheid.

(Vader gaat gedurende het volgende betoog naar kastje vooraan. Opent schuif. Legt portemonnaie terug. Sluit schuif die weer openschuift. Duwt brutaal tegen schuif. Mompelt "STOMME SCHUIF". Gaat aan tafel zitten en leest dagblad.)

MARINA : Haar bezigheid, ja! Maar daar heeft ze geen verstand voor nodig. Daar moet ze haar hersenen niet zo voor uitsloven zoals ik! Ge moet het maar eens doen: zo heel de dag lessen volgen. En als ze dan nog interessant waren, tot daar toe. Maar de dag van vandaag wordt er geen les meer gegeven. Er wordt gezeverd ... nog erger dan op de B.R.T. En een T.V. kunt ge nog afzetten. Maar ik kan in de klas zo maar geen knoppeke omdraaien. Als gij eens ene dag in mijn plaats moest zijn, he ma, dan zoudt ge wel weten hoe gelukkig ge zijt. GIJ hebt tenminste geen kopbreeksels en geen gezaag rond uw kop. Gij doet wat ge wilt.

ALBERT : *(op)* Ma! Is mijn voetbalbroek gewassen?

ROSA : Geen gezaag?... En doen wat ik wil?... *(tot Albert)* Nee, nog niet.

ALBERT : Ja maar, ik heb die deze namiddag nodig! *(Albert af. Moeder begint verwoed was te sorteren.)*

MARINA : Ziet ge het! Ons ma heeft ook niet gedaan wat ze moest doen. Maar daar reklameert niemand op. Maar tegen mij zagen ze als ik een paar buizen op mijn rapport heb.

PATRICK : *(Kijkt op.)* Buizen!... Hebt gij buizen op uw rapport!

MARINA : Ja, drie stuks. *(Vist rapport onder krant uit en legt het boven op de krant.)*

PATRICK : *(Bekijkt rapport.)* Maar hoe is dat mogelijk!

MARINA : Dat was gemakkelijker dan 10 op 10 halen.

PATRICK : In mijn tijd, he!...

MARINA : Dat weet ik. Toen ging er een generatie wonderkinderen naar 't school.

PATRICK : Ik zwijg al over mijn tijd! Maar studeren is en blijft een noodzaak. Ook voor u.

MARINA : Maar pa! Waarom moet ik nu leren? Om te trouwen moet ik toch geen diploma kunnen voorleggen! Gij hebt toch ook niet eerst ons ma haar papieren gevraagd vooraleer ge er mee van achter in de auto ging LIGGEN.

PATRICK : Hela, hela, meisje!... Zo ging dat vroeger niet, hoor.

MARINA : Oh nee!? Volgens de data in uw trouwboekje moeten jullie nochtans ergens GELEGEN hebben vooraleer te trouwen.

PATRICK : Om te trouwen hebt ge geen diploma nodig. Dat is waar. Maar later, als ge getrouwd zijt, komt al wat ge geleerd hebt van pas.

MARINA : Maar pa, als ik later getrouwd ben moet ik toch alleen maar *(Treiterend tot moeder)* op mijn gemakske, *(Tot vader)* het huishouden doen en mijn ventje gaarne zien. Daar moet ik toch niet voor gestudeerd hebben.

ROSA : Nu ben ik eens curieus!

(Albert op)

PATRICK : Huishouden doen is niet zo gemakkelijk als ge denkt, Marina. Ons ma heeft haar handen vol werk en haar kop vol dagelijkse zorgen.

ROSA : Ah! Toch nog een beetje appreciatie voor wat ik doe.

PATRICK : Naar school gaan en studeren, is heel, heel belangrijk voor 't later leven. Onthou dat goed. En voor het werk van uw ouders moet ge respekt hebben, want die hebben het ALLEBEI moeilijk. Die werken ALLEBEI heel hard om voor hun kinderen de poorten voor een mooie toekomst open te zetten.

ALBERT : Maar allez! Wat zijt gij aan 't wauwelen, pa!... GIJ hebt het toch niet moeilijk zeker!

ROSA : Nee zeker niet, manneke!

PATRICK : Oh nee?

ALBERT : Gij staat 's morgens op, niet te vroeg... Leest op uw gemak-ske een krantje. Als ge goesting hebt vertrekt ge naar uw bureau. Ge probeert er met wat advertentiekes en telefoontjes wat huizen te verkopen. En voor de administratieve rompslomp hebt ge tegenwoordig nog de hulp van een sekretaresse.

ROSA : *(Schrikt.Laat bord op grond vallen)* Wablieft!... Patrick Van Uffelen! Sedert wanneer hebt gij een sekretaresse?

PATRICK : Euh.. 't Is er maar een met een bril en een dotteke, hoor Rosa.

ROSA : *(staat dreigend voor vader)* Dat wilt niks zeggen. Hoe oud is ze?

ALBERT : Eenentwintig jaar.

ROSA : Eenentwintig jaar! En met een dotteke?!

ALBERT : Soms doet ze haar haar wel eens los, nietwaar pa? En dan heeft ze van die volle, dikke, lange kastanje-bruine haren. Een pracht van een kop haar. 't Is toch een kei-knappe, hé pa!

PATRICK : Wilt gij wel eens zwijgen, snotneus!

MARINA : Maar die sekretaresse had toch geen bril op toen ik uw boterhammen eens kwam brengen?

PATRICK : Ze draagt een bril... als ze ver moet zien.

ALBERT : Maar op de bureau moet ge toch niet ver zien!...
Die is maar vier op vier!

PATRICK : Nee. Daar moet ge niet ver zien.

ROSA : Dus ze heeft geen bril op!

PATRICK : Als ze binnenkomt wel!

ALBERT : Maar zelfs al moest ze een bril op hebben, dan loert ge toch nog meer naar haar maten dan naar hare bril, hé pa! Knappe verhoudingen heeft dat ding! Wat denkt ge? 90, 60, 90?

PATRICK : Nee, 90, **50**, 90.

ROSA : Hoe weet gij dat?

PATRICK : Euh... dat stond in haar curriculum vitae. *(Duikt achter zijn krant.)*

(Moeder gaat naar keukenkast en neemt deegrol. Marina en Albert staan fezelend en gniffelend op de achtergrond. Albert maakt gebaren die aan Marina de vorm van de sekretaresse schetsen.)

ROSA : *(Klopt met deegrol krant in twee stukken. Streng)* Ge weet toch nog waarvoor dat dat dient?

PATRICK : *(Heel onderdanig)* Om deeg te rollen, zeker?

ROSA : Maar ik kan er ook nog iets anders mee doen, he?

ALBERT : *(Lachend)* De midlife-crisis de kop in drukken!

PATRICK : *(Legt twee handen boven hoofd.)* Dat hebt ge nog eens voor iets anders gebruikt, ja. Maar da's nu niet nodig, hoor.

ROSA : Oh nee!... Ook niet als gij daar ineens met een sekretaresse voor de dag komt, die van den ene minuut in den andere verandert van een kneut in een sex-bom?...

PATRICK : Ba! Meestal ziet ze er maar kneuterig uit, hoor.

ROSA : Ja? Met de maten 90, 50, 90?

PATRICK : Ze hanteert haar... fysiek niet zo elegant, ziet ge. Ze stopt alles onder.

ROSA : Dat moest er nog bijkomen. Marina en Albert, moeten jullie niet naar school? Maak dat jullie klaar zijn!
(Marina en Albert stuiven af via living. Moeder roept door deur) Natalie! Hebt gij uw tanden nu nog niet gepoetst! 't Is tijd om naar school te gaan!

NATALIE : *(Achter schermen)* Ja mama! Ik kom. Ik moet mijn haar nog kammen.

ROSA : *(Tot vader)* En gij... uit mijn keuken uit! En over die zandloper met de maten 90, 50, 90 zullen we het straks nog eens UITVOERIG hebben. *(Vader neemt jas, hoed en aktentas. Vader af.)*

ROSA : *(Wast brutaal af.)* Een sekretaresse! Verdomme! En dan nog een mannequin van eenentwintig jaar! Dat is oneerlijke concurrentie!... Zoiets moet voor de jugs komen in Straatsburg!... Maar ik zal er eens een stokje voor steken... bij de eerstvolgend gelegenheid...

SABINE : *(op)* Sorry dat ik hier zo vroeg kom binnenvallen. Maar hebt ge voor mij eens geen stuk chocolade, Rosa?

ROSA : Zeker, Sabine. Zoet kan soms een troost zijn, niet-waar?

SABINE : 't Is niet voor mijn maandelijkse cyclus, 't Is voor de schoofzak van onze Kamiel.

ROSA : Ik dacht dat Kamiel altijd siroop op zijn boterham wilde?

SABINE : Normaal wel. Al twintig jaar gaat hij werken met siroop tussen zijn boterhammen en nog nooit heeft hij gereklameerd. Maar weet ge wat er vanmorgen gebeurd is?... Hij sloeg met zijn vuist op tafel en hij zei. "Dat moet hier gaan gedaan zijn met die siroop. Ik ben het beu! Ik wil iets anders tussen mijn boterham." Kunt ge dat nu voorstellen!... Dat is twintig jaar met siroop kontent geweest... en nu ineens gaat dat reklameren!